

Arrest

nr. 169 640 van 13 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer , die verklaart te heten(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 09.09.2015 en dat werd verlengd tot 20.02.2016 (bijlage 13qq van 08.09.2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 27.01.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 28.08.2015. Betrokkene ontving vervolgens op 09.09.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 08.09.2015) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met

een negatieve beslissing door de RVV op 03.02.2016. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 08.09.2016) werd verlengd tot 20.02.2016. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene een relatie heeft en samenwoont met mevrouw Veizi Segina, een Albanese vluchteling en een kind met haar heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat hij de biologische vader van deze baby is, noch hebben betrokkene en zijn vriendin enige stappen ondernomen om hun relatie wettelijk te melden of heeft betrokkene stappen gezet om het kind te erkennen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn/haar aanvraag tot regularisatie. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 09.09.2015 en dat werd verlengd tot 20.02.2016 (bijlage 13qq van 08.09.2015).

Het feit dat betrokkene een relatie heeft en samenwoont met mevrouw Veizi Segina, een Albanese vluchteling en een kind met haar heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat hij de biologische vader van deze baby is, noch hebben betrokkene en zijn vriendin enige stappen ondernomen om hun relatie wettelijk te melden of heeft betrokkene stappen gezet om het kind te erkennen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingsbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

3.3.2.2. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Aangezien verzoeker zal aantonen dat het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering aangetast is door onwettigheden;

Dat de heer (...) van mening is dat de bestreden beslissing verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name schending van:

. artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);

- artikel 62 van de wet van 15,12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

het algemeen beginsel van voorzichtigheid;

het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);

Aangezien Uw Raad er aan herinnerd heeft dat;

(...)

Aangezien, eerste onderdeel, tegenpartij artikelen 2 en 3 -van-de- wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) en het algemeen beginsel van voorzichtigheid schendt nu tegenpartij stelt dat: "betrokkene toont niet aan dat hij de biologische vader van deze kind is

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 13 juni 1979 vaststelde dat de toenmalige Belgische wet met haar onderscheid tussen wettige kinderen en natuurlijke kinderen de artikelen a en 14 van het Europees Verdrag-vw de Rechten van de Mens, evenals het eerste protocol van 20 maart 1952 bij dat verdrag schond {Marckx t. België, EHRM 13 juni 1979};

Dat wanneer tegenpartij in haar redenering stelt dat de-bijlage 13 septies artikel 8 EVRM niet schendt nu de heer SHAIPI niet bewijst dat hij de biologische vader is, schendt tegenpartij artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, evenals het eerste protocol van 20 maart 1952)

Dat het past de bestreden beslissing te schorsen;

Aangezien tegenpartij aangeeft dat de heer S. (...) geen stappen heeft gezet om het kind te herkennen;

Dat dit te stelligste betwist wordt door verzoekende partij;

Dat de geboorteakte van R.S. (...) duidelijk aangeeft dat J.S. (...)zijn zoon erkend heeft;

Dat het onbegrijpelijk is dat tegenpartij niet op de hoogte is van deze erkenning;

Dat tegenpartij er dus niet wettelijk vanuit mocht gaan dat mijn client niet de vader van R. (...) zou zijn;

Dat de motivering van tegenpartij dus volkomen onjuist is;

De heer SHAIPI en Mevrouw VEIZI op 20.1.2016 naar de gemeente Schoten zijn gegaan met een brief van hun voormalige advocaat waarin duidelijk stond dat de heer SHAIPI zijn ongebooren kind wou erkennen;

Dat waanneer tegenpartij de bijlage 13 septies baseert op élément die onjuist blijken te zijn schendt zij artikel 62 van de wet van 15.12.50 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Aangezien tegenpartij aangeeft dat verzoeker en Mevrouw VEIZI geen enkel stappen ondernomen hebben om hun relatie wettelijk te melden;

Dat dit onjuist is;

Dat verzoekende partij bij huidig beroep een email neerlegt afkomstig van de gemeente Schoten waaruit blijkt dat het koppel wel de eerste stappen hebben gezet om te kunnen trouwen;

Dat de Maatschappelijke werkster van de gemeente Schoten aangeeft dat:

"(...)"

Dat uit de toegevoegde documenten blijkt dat de gemeente nog een aantal documenten elste voorverzoeker en zijn partner de huwelijksaangifte konden doen;

Dat verzoekende partij dus kan aantonen dat hij en Mevrouw VEIZI wel de nodige stappen hebben gezet

om te kunnen trouwen en dus hun relatie wettelijk te melden bij de gemeente;

Dat waanneer tegenpartij de bijlage 13 septies baseert op element die onjuist blijken te zijn schendt zij opnieuw artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Aangezien tegenpartij aangeeft dat er geen sprake is van schending van artikel 8 EVRM nu;

- de heer S. (...) niet bewijst dat hij de biologische vader is ven het kind

- de heer S. (...) geen stappen heeft gezet om het kind te erkennen

de heer S. (...) geen stappen heeft gezet om zijn relatie met Mevrouw VEIZI wettelijk te melden;

Dat verzoeker bewijst dat hij zijn kind erkend heeft en dat hij zijn wens om met Mevrouw VEIZI te trouwen heeft vermeld bij de gemeente Schoten;

Dat Uw Raad meermaals heeft herinnerd dat: "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor dit beginsel houdt derhalve m dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken" (zfe: Rw Nr. 135526 dd 18,12.2014);

Dat de redenering die tegenpartij-uiteenlegt in de betwiste beslissing dus niet gevolgd kan worden zodat de bestreden beslissing geschorst dient te worden;

Aangezien, tweede onderdeel, de motivering-niet adequaat is, vooral omdat de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt;

Dat Mevrouw V. (...) op 30.5.16 bevalen is van het zoontje van de heer S. (...);

.Dat Mevrouw V. (...), geboren te Vlorë, als vluchteling erkend is zodat zij niet terug kan keren naar Albanie;

Dat uw Raad onderstreept dat: "(...)" (zie: Rvv Nr, 135526 dd 18.12.2014);

Dat uw Raad op 29.01.2016 onderstreepte dat:

« (...)» (CCE, 29.01.2016, n. 161031)

Dat het privéleven van verzoeker beschermd word door artikel 8 EVRM.

-Dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m de uitoefening van dit recht, dan voor

zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk « In het belang nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aangezien, vierde onderdeel, het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel In strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,

Dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie als volgt luidt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

(...)"

Dat verzoekende partij van mening is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Dat in casu artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden zijn;

Dat Uw Raad op 28.01.2016 aangaf dat:

"(...)"

Dat verzoeker aangeeft dat hij, indien hij de gelegenheid had gekregen om zich te mogen uitdrukken met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, had kunnen uitleggen dat hij zich beroept op zijn gezinsleven die beschermd is door artikel 8 ERVM;

Dat het ondenkbaar is voor verzoeker om ook maar tijdelijk terug te gaan naar zijn land van herkomst nu zijn vriendin zojuist bevalen is en hij een inreisverbod heeft gekregen voor een periode van 2 jaar (!):

Dat bij terugkeer van verzoeker naar Albanie zowel zijn rechten als die van Mevrouw V. (...) en R.S. (...) geschonden zouden worden;

Dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing;

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden,

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat; "l'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et av r es d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la ÇEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009) ;"

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij aangeeft dat zij geen stappen heeft gezet om het kind te erkennen, dat zij dit ten stelligste betwist, dat de geboorteakte van S.R. duidelijk aangeeft dat zij haar zoon heeft erkend, dat de motivering van de verwerende partij volkomen onjuist is, dat zij en mevrouw V. op 20 januari 2016 naar de gemeente Schoten zijn gegaan met een brief van hun voormalige advocaat waarin duidelijk stond dat zij haar ongeborn kind wou erkennen, dat wanneer de verwerende partij de bijlage 13septies baseert op elementen die onjuist blijken te zijn, zij artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen stappen heeft ondernomen om het kind te erkennen. Dit wordt echter tegengesproken door de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt. Immers wordt in een stuk 5 de geboorteakte gevoegd van het kind R.S., waaruit blijkt dat de moeder V.S. is en de vader S.J., de verzoekende partij, en dat de vader erkent met de toestemming van de moeder. De geboorteakte dateert van 3 juni 2016. Voorts voegt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift ook een schrijven van haar advocaat, met datum 22 januari 2016, gericht aan de gemeente Schoten met de vraag tot prenatale erkenning door de verzoekende partij van het kind van mevrouw V.S.

De verwerende partij heeft de motieven van de bestreden beslissing niet gebaseerd op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

De verwerende partij betwist niet dat de zoon van mevrouw V.S. erkend werd door de verzoekende partij, met toestemming van mevrouw V.S., doch meent dat het motief dat wijst op de niet erkenning door de verzoekende partij van het kind een materiële vergissing betreft.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat betreffende de beoordeling van het gezinsleven en de beoordeling van een eventuele schending van dit gezinsleven van de verzoekende partij in rekening werd genomen dat de verzoekende partij geen stappen heeft gezet om het kind te erkennen. Het motief dat geen stappen werden ondernomen door de verzoekende partij om het kind te erkennen kan dan ook niet als een loutere materiële misslag worden bestempeld daar deze foutieve weergave van de feiten een implicatie heeft gehad op de beoordeling van het gezinsleven en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. De motieven die betrekking hebben op de beoordeling van het gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM zijn dan ook gebrekkig. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat een loutere erkenning van het kind de verzoekende partij niet automatisch een verblijfsrecht toekent dat hij daartoe dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 10 en 11 van de vreemdelingenwet en zij dit niet aantoont, betreft een *a posteriori* motivering. Deze argumentatie kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd om de wettigheid van de bestreden beslissing te handhaven.

3.3.2.4. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In zoverre de verwerende partij stelt dat de erkenningsakte zich niet in het administratief dossier bevindt waardoor kan gesteld worden dat de verzoekende partij niet diligent heeft opgetreden door de stukken niet tijdig over te maken aan het bestuur, wijst de Raad er vooreerst op dat de het bij het verzoekschrift gevoegde geboorteakte dateert van vrijdag 3 juni 2016 en dat de bestreden beslissing dateert van

dinsdag 7 juni 2016. Daarnaast dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij, gelet op de motieven in de bestreden beslissing betreffende het kind dat de verzoekende partij heeft met mevrouw V.S., kennis had van het gegeven dat de verzoekende partij verklaarde vader te zijn van het pasgeboren kind van mevrouw V.S. Bovendien stelt de Raad vast dat het zich niet bevinden in het administratief dossier van de geboorteakte niet wegneemt dat de gemeente Schoten op 3 juni 2016 een geboorteakte afleverde voor het kind R.S., waarop de verzoekende partij als vader vermeld staat en waaruit blijkt dat de verzoekende partij het kind erkend heeft met toestemming van de moeder.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij gehoord werd op 7 juni 2016, doch dient hierbij vastgesteld te worden dat dit gehoor plaatsvond na de betekening van de bestreden beslissing en dat geen vertaling van het gehoor terug te vinden is in het administratief dossier. In zoverre een gehoor plaatsvond in het kader van de vreemdelingencontrole, wijst de Raad erop dat een administratief verslag vreemdelingencontrole geenszins als een proces-verbaal van verhoor kan worden beschouwd. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het administratief verslag vreemdelingencontrole dat betrekking heeft op de controle van 6 juni 2016 niet ondertekend is door de verzoekende partij. Voorts stelt de Raad vast dat dit verslag amper informatie bevat. Bij het onderdeel 'verklaring betrokkene' staat 'geen' vermeld zonder verdere toelichtingen, bij het onderdeel 'reden van verblijf', staat niets ingevuld. Bij het onderdeel 'naam en voornaam vergezeller' wordt eveneens niets ingevuld, bij het onderdeel 'andere familieleden in België' evenmin. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat de verzoekende partij op dat ogenblik in de mogelijkheid was om alle nuttige gegevens te verschaffen, noch dat hij op dat ogenblik uit eigen initiatief alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Bovendien, opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In het kader van een schending van artikel 8 van het EVRM wijst de verzoekende partij er op dat mevrouw V.S. op 30 mei 2016 bevallen is van een zoontje van de verzoekende partij, dat mevrouw V.S. als vluchteling is erkend en niet kan terugkeren naar Albanië en in het kader van de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest wijst de verzoekende partij er op dat het bevel dat haar thans wordt betekend diende voorafgegaan te worden door een gehoor, dat, indien zij de gelegenheid had gekregen om zich te mogen uitdrukken, zij had kunnen uitleggen dat zij zich beroept op haar gezinsleven dat beschermd is door artikel 8 van het EVRM, dat het ondenkbaar is voor haar ook maar tijdelijk terug te gaan naar haar herkomstland nu haar vriendin net is bevallen en zij een inreisverbod heeft gekregen voor een periode van 2 jaar. In het kader van haar gezinsleven wijst de verzoekende

partij in haar verzoekschrift ook nog op het feit dat zij vader is van een pasgeboren kind, dat zij erkend heeft.

Deze elementen kunnen onder meer worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoekende partij aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, *in casu* dan ook daadwerkelijk de verzoekende partij de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

3.3.2.5. Gelet op het feit dat de verwerende partij zich bij het beoordelen of de repatriëring van de verzoekende partij naar haar land van herkomst in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht van de verzoekende partij op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, zich onder meer heeft gebaseerd op het feit dat de verzoekende partij geen stappen heeft gezet om het kind te erkennen en gelet op het feit dat in punt 3.3.2.3. werd vastgesteld dat deze vaststelling wordt tegengesproken door de feiten, die aangetoond worden door de verzoekende partij, en gelet op de vaststellingen in punt 3.3.2.4. betreffende de (on)mogelijkheid van de verzoekende partij om op nuttige wijze haar standpunt kenbaar te maken, dient vastgesteld te worden dat de door de verwerende partij gemaakte beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM niet gesteund is op een correcte feitenvinding, zodat aangetoond wordt dat de gemaakte beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM gebrekkig is.

3.3.2.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 41 van het Handvest en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de

verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen bij een terugkeer naar Albanië, daar haar vrouw en kind haar niet kunnen vergezellen naar Albanië, nu mevrouw V.S. vreest voor haar leven in geval van terugkeer naar haar herkomstland. De verzoekende partij wijst erop dat zij 10 dagen geleden vader is geworden, dat het niet valt te betwisten dat haar aanwezigheid onmisbaar is, zeker nu de baby pasgeboren is, dat onderzoeken laten zien dat vaders, die de kans hebben gekregen een actieve rol te spelen in de verzorging van de baby, goede verzorgers zijn, dat haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied noodzakelijk is zodat zij voor haar kind kan zorgen en een tegengewicht biedt aan de intieme relatie tussen moeder en kind, wat essentieel is voor de verhoudingen binnen het gezin, dat een verwijdering naar Albanië in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 7 juni 2016 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. VERMANDER